

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 5C/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123419621
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Rebej
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2025:6123419621.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Marekom Rebejom v spore žalobcov: A. B., s miestom podnikania C. XX, XXX XX D., IČO: 41 553 641, 2./ E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. X, XXX XX D., obaja právne zastúpení: JUDr. František Svatuška, advokát so sídlom Námestie slobody 25, 066 01 Humenné, IČO: 42 090 911 proti žalovanej: G. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX D., právne zastúpená: JUDr. Ivan Savčák, advokát so sídlom Partizánska 45, 085 01 Bardejov, IČO: 42 230 080, o zaplatenie 29.300,00 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 5.300,55 Eur a žalobcovi v 2. rade sumu 19.650,00 Eur, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu v 2. rade z a m i e t a .

III. Žalobcovi v 1. rade p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

IV. Žalobcovi v 2. rade p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 63,74 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1.1. Žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 26.10.2023 sa voči žalovanej žalobca v 1. rade domáhal zaplatenia sumy 5.300,55 Eur a žalobca v 2. rade zaplatenia sumy 24.000,00 Eur a náhrady trov konania.

1.2. Žalobu žalobcovia v 1. a 2. rade odôvodnili tým, že v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 1T/9/2014 bol dňa 12.04.2023 vyhlásený rozsudok Okresného súdu Bardejov, ktorým bola obž. G. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. F. XX, XXX XX D. uznaná vinná z trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a trestného činu neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť tak, že od roku 2009 do apríla 2012 z dôvodu vedenia účtovníctva pre firmu E. F., so sídlom Bardejov, ulica H. F. X, IČO: 40294544, prevzala od E. F. - B. za uvedené obdobie finančné prostriedky za účelom vykonania úhrad odvodov do Sociálnej poisťovne, zdravotných poisťovní a daňového úradu v celkovej výške 24.000,- Eur, pričom tieto finančné prostriedky do určených organizácií neodviedla, ale použila pre vlastnú potrebu, čím firme E. F. - B. svojím konaním spôsobila škodu vo výške 24.000,- Eur. Na rovnakom skutkovom základe bola uznaná vinnou z trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a trestného činu neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť tak, že od októbra 2011 do apríla

2012 z dôvodu vedenia účtovníctva pre firmu A. B., prevzala od A. B. za uvedené obdobie finančné prostriedky za účelom vykonania úhrad daňovému úradu v celkovej výške 5300,55 Eur, pričom tieto finančné prostriedky do určených organizácií neodviedla, ale použila pre vlastnú potrebu, čím firme A. B. s miestom podnikania D., C. XX, IČO: 41553641 spôsobila škodu vo výške 5.300,55 Eur. Obaja poškodení boli so svojimi nárokmi na náhradu škody odkázaní na civilný proces. Keďže žalobca v 2. rade ukončil podnikateľskú činnosť ku 29.12.2012, v tomto konaní vystupuje ako fyzická osoba nepodnikateľ. Žalobca v 1. rade naďalej vykonáva podnikateľskú činnosť, preto v tomto konaní vystupuje ako fyzická osoba — podnikateľ. Na základe uvedeného žiadali, aby súd zaviazal žalovanú na úhradu sumy 5300,55 eur v prospech žalobcu v 1. rade a na úhradu sumy 24000,-- eur v prospech žalobcu v 2. rade v lehote do 15 dní od doručenia platobného rozkazu.

2. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal dňa 14.11.2023 platobný rozkaz sp.zn. 11Up/1479/2023, ktorým uložil žalovanej povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi v 1. rade istinu 5.300,55 Eur, žalobcovi v 2. rade istinu 24.000,00 Eur alebo v tej istej lehote podať odpor. Zároveň uložil žalovanej povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť náhradu trov konania vo výške 931,32 Eur a to žalobcom prostredníctvom ich zástupcu v konaní. Žalovaná podala v zákonnej lehote proti platobnému rozkazu odpor, preto na návrh žalobcov pokračovať v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa Civilného sporového poriadku, Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec Okresnému súdu Bardejov, ktorému bola vec postúpená dňa 22.01.2024.

3. Žalovaná v podaní označenom ako odpor proti platobnému rozkazu uviedla, že nárok žalobcov neuznáva v celom rozsahu. Žalovaná síce na pojednávaní konanom dňa 12.04.2023 v trestnej veci vedenej OS Bardejov pod sp.zn. 1T/9/2014 vyhlásila, že je vinná zo spáchania skutku, ktorý sa jej kládol za vinu, v dôsledku čoho ju súd uznal vinnou za spáchanie pokračujúceho prečinu sprenevery a prečinu neoprávneného podnikania, no žalovaná tak konala iba z dôvodu, že na predmetnom pojednávaní nebol prítomný jej obhajca, s ktorým by sa mohla pred vyhlásením o vine radiť. Na tomto pojednávaní žalovaná ako obžalovaná, ktorá je osobou vyššieho veku nie práve s najlepším zdravotným stavom, podľahla tlaku okolností a bez toho, aby rozumela, čo sa jej kladie za vinu, so všetkým súhlasila, a to ako osoba bez právneho vzdelania. Žalovaná na tomto pojednávaní vyhlásila, že je vinná zo spáchania skutkov, ktorých spáchanie aj naďalej popiera. Žalovaná aj naďalej popiera, že by brala od žalobcov niekedy peňažné prostriedky, v dôsledku čoho by im vznikla akákoľvek škoda. Je potrebné zdôrazniť, že žalobcovia po celý čas vedenia trestného konania nepreukázali, že by im vôbec škoda vznikla, a ak vznikla kedy vznikla, v akej výške a akým spôsobom vznikla. V tej istej trestnej veci bola žalovaná trikrát súdom prvého stupňa uznaná vinnou a odsúdená, pričom dvakrát odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil, a to z dôvodu nepreukázania viny žalovanej. V jednom z rozhodnutí odvolací súd uviedol, že: „...pred senátom, ktorý vo veci rozhodol, neboli vykonané všetky dôkazy tvoriace podklad pre rozhodnutie...“ (Uznesenie KS Prešov zo dňa 11.07.2017, č.k. 1To/6/2017-420). Rovnako ani v prípravnom konaní nebola výška škody vôbec špecifikovaná. Žalovaná má za to, že doposiaľ sa žalobcom nepodarilo preukázať vznik škody, jej výšku, spôsob jej vzniku, ani príčinnú súvislosť medzi konaním žalovanej a vznikom škody a skutočnosť, že sa žalovaná ku skutku z nedostatku právneho vedomia priznala, tieto chýbajúce aspekty nenahrádza. Žalobcovia v žalobe argumentujú len trestným rozsudkom, ktorý ako dôkaz k žalobe priložili, no v tomto rozsudku súd odkázal žalobcov ako poškodených s ich nárokom na náhradu škody na civilný proces, pričom v tomto civilnom procese žalobcovia k svojej žalobe nepriložili jediný dôkaz, ktorý by preukazoval ich nárok na náhradu škody a ako už bolo vyššie uvedené, v trestnom konaní nebola škoda, jej vznik, výška a ostatné aspekty, vôbec posudzovaná a nebolo teda k uvedenému vykonané žiadne dokazovanie. Žalovaná bola odsúdená jedine kvôli jej nerozumnému uznaniu viny, ktoré uskutočnila bez prítomnosti svojho obhajcu, nie kvôli tomu, aby jej vina z vykonaných dôkazov aj riadne vyplynula a bola preukázaná. Okrem toho žalovaná uvádza, že nikdy od žalobcov neprijímala peniaze, a to či už hotovostne alebo bezhotovostne, nakoľko žalobcom odovzdávala iba príkaz na úhradu, aby sami, vo vlastnej rézii, uskutočnili úhradu v prospech oprávnených inštitúcií (Sociálna poisťovňa, zdravotné poisťovne, daňový úrad). Odvody a dane si mali preto uhrádzať žalobcovia sami, prípadne manželka jedného z nich. Vzhľadom na uvedené má žalovaná za to, že žalobcami tvrdený nárok na náhradu škody nie je žiadnym spôsobom preukázaný, t.j. žalobcovia nepreukázali, že k vzniku škody došlo, a ak došlo tak akým spôsobom, kedy, kým, kde, v akej výške a podobne.

4. Žalobcovia v podaní doručenom súdu dňa 19.01.2025 k odporu žalovanej uviedli, že zotrvávajú na svojich tvrdeniach uvedených v návrhu a považujú vyjadrenie žalovanej uvedené v odpore za účelové. Za účelom preukázania rozhodných skutočností, súvisiacich so vznikom škody a uplatnením

nároku žalobcov na náhradu škody, ku ktorej došlo konaním žalovanej, žalobcovia navrhli pripojiť spis trestného konania vedeného na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 1T/9/2014. Nad rámec uvedeného v odpore žalovanej absentuje akákoľvek relevantná argumentácia, ktorou by žalovaná zdôvodňovala svoje námietky a prinajmenšom označenie dôkazov, ktoré preukazujú jej tvrdenia v rámci procesnej obrany. Žalovaná sama vo svojom vyjadrení na pojednávaní konanom dňa 12.04.2023 v trestnej veci vedenej OS Bardejov pod sp.zn. 1T/9/2014 vyhlásila, že je vinná zo spáchania skutku, ktorý sa jej kládol za vinu, v dôsledku čoho ju súd uznal vinnou za spáchanie pokračujúceho prečinu sprenevery a prečinu neoprávneného podnikania. Neobstojí tvrdenie žalovanej, že tak konala iba z dôvodu, že na predmetnom pojednávaní nebol prítomný jej obhajca. Žalovaná bola v predmetnom konaní právne zastúpená a mohla sa so svojim právnym zástupcom radiť aj pred samotným pojednávaním. Žalovaná súhlasila s konaním predmetného pojednávania.

5. Žalovaná v podaní doručenom súdu dňa 30.01.2024 k vyjadreniu žalobcov uviedla, že žalobcovia tak v podanom návrhu na vydanie platobného rozkazu ako ani vo svojom vyjadrení k odporu neuviedli zásadné skutočnosti, ktoré sú nevyhnutné pri vymáhaní si nároku na náhradu škody. Žalobcovia neuvádzajú akým spôsobom, resp. na akom skutkovom základe mala žalovaná údajne spôsobiť škodu, neuviedli, či ju mala spôsobiť sama, neuviedli rozsah škody a pod. Žalobcovia v spojitosti so svojim uplatneným nárokom na náhradu škody v plnej miere odkazujú na trestné konanie, vedené OS Bardejov pod sp.zn. 1T/9/2014, no v tejto súvislosti je potrebné uviesť, že civilný súd je vo vzťahu k trestnému rozsudku viazaný v zmysle § 193 CSP len tým, že bol spáchaný trestný čin a rovnako tým, kto ho spáchal. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo/562/99, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo/818/2004, R 27/1977, R 22/1979 uviedla, že konajúci súd je povinný sa v civilnom konaní, a to aj napriek vedenému trestnému konaniu, zaoberať všetkými aspektmi nároku na náhradu škody a nemožno sa v plnej miere odvolať iba na skutočnosti, ktoré vyšli najavo v trestnom konaní. Z vyššie citovanej judikatúry okrem iného vyplýva, že civilné súdy nie sú viazané výškou škody zistenou trestným súdom v trestnom konaní, a to ani v tom prípade ak je výška škody kvalifikačným znakom skutkovej podstaty trestného činu. Z uvedeného dôvodu preto žalovaná ani nesúhlasí s tým, aby sa ako dôkaz pripojil celý spis OS BJ sp.zn. 1T/9/2014, nakoľko vykonanie takého dôkazu je nevhodné. Žalovaná má za to, že bude úplne postačujúce, aby žalobcovia len predložili relevantné listiny a rozhodnutia z trestného spisu, z ktorých vyplýva nimi tvrdý nárok. Okrem toho žalobcovia na preukázanie svojich tvrdení doposiaľ súdu nepredložili žiadne dôkazy, a to napriek tomu, že nimi ako účastníkmi trestného konania disponujú, čím neuniesli dôkazné bremeno ohľadom nimi tvrdého nároku na náhradu škody.

6. Na prejednanie a rozhodnutie sporu súd nariadil viaceré pojednávania. Na pojednávanie nariadené na deň 17.06.2025 riadne a včas predvolal právneho zástupcu žalobcov a právneho zástupcu žalovanej, pričom na pojednávanie sa dostavili obaja právní zástupcovia a taktiež žalovaná. Súd na uvedenom pojednávaní po ukončení dokazovania v zmysle § 182 C.s.p., následne postupom podľa § 219 ods. 2 C.s.p. rozhodol o odročení pojednávania na deň 16.07.2025 za účelom vyhlásenia rozsudku.

7. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní uviedol, že žalovaná bola odsúdená v trestnom konaní na Okresnom súde Bardejov. Civilný súd je v konaní viazaný rozhodnutím trestného súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal. V civilnom konaní o náhradu škody je právoplatný odsudzujúci rozsudok kľúčovým dôkazom, ktorý sa vzťahuje tak k základu uplatneného nároku, ako aj k výške žalovanej sumy. Je všeobecne známe, že existujú dve výkladové koncepcie. To čo bolo vlastne spomínané aj v predbežnom právnom posúdení zákonného sudcu. V tomto prípade zo strany žalovanej sa jedná, že bola odsúdená pre trestný čin sprenevery, kde v samotnej skutkovej vete je uvedená aj škoda. Žalovaná bola odsúdená za trestný čin sprenevery aj podľa odseku 2 písmeno a/, kde je uvedené, že mala spáchať trestný čin a kde bolo určené aj to, že sa dopustila väčšej škody. K danej problematike sa vyjadroval aj Najvyšší súd SR, resp. existujú rozhodnutia najvyššieho súdu. Ale je aj rozhodnutie Ústavného súdu SR a dal do pozornosti Nález Ústavného súdu SR č. III. ÚS SR 507/2013 zo dňa 29.5.2014, ako aj Nález Ústavného súdu SR č. 269/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR z roku 2019 č. 10Bdo/41/2011. Ak by trestný súd v rámci trestného konania nemal za preukázané naplnenie kvalifikačného znaku vzniku škodlivého následku, t.j. naplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a kvalifikovanej škody, pri tých trestných činoch, pri ktorých to Trestný zákon obligátorne vyžaduje, nemohol by v odsudzujúcom rozsudku ustáliť, kto je páchatelom, škodcom a kto poškodeným, v čom spočíva protiprávne konanie, škodu, príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, zavinenie škodcu, ako aj minimálnu výšku spôsobenej škody. Čiže civilný súd je v konaní o náhrade škody viazaný výrokom právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Výrok odsudzujúceho

rozsudku obsahuje právnu časť a skutkovú časť. Z výroku o vine treba vždy vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu a jeho skutkovú časť. Práve skutková časť výroku rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatela. Skutková časť výroku odsudzujúceho rozsudku v takomto prípade deklaruje nielen zavinené protiprávne konanie páchatela, ale aj vznik škody a esenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou, prípadne aj výšku spôsobenej škody. Súd by nemal postupovať podľa druhej koncepcie v tomto prípade, lebo tá sa používa vtedy, ak by bolo nejaké iné spoluzavinenie nejakej inej osoby pri spáchanom trestnom čine, čo v tomto prípade nebolo. Na jednej strane sú tu tvrdenia poškodených, ale aj svedkov, ktorí boli vypočutí v trestnom konaní. Na druhej strane je len samotná výpoveď žalovanej. Výpoveď žalovanej v tomto konaní, ako aj v trestnom konaní považujeme za nedôveryhodnú, účelovú a tendenčnú z dôvodu, aby sa vyhla povinnosti nahradiť škodu, ktorú spôsobila svojim konaním. Žalovaná sa v trestnom konaní priznala, dala vyhlásenie a tým potvrdila skutkové tvrdenia, ktoré boli obsiahnuté v obžalobe a potvrdila, že to čo sa v obžalobe jej kládlo za vinu, aj spáchala. Teda spôsobila škodu a to v rozsahu, ako bolo uvedené v obžalobe. Preto navrhol, aby súd vyhovel žalobe a zaviazal žalovanú uhradiť žalobcovi v 1. a 2. rade to, čo žiadali v žalobe a aby zaviazal žalovanú uhradiť aj trovy konania.

8. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že žalovaná tak v trestnom konaní, ako aj v tomto konaní neuznala výšku samotnej škody. To bol dôvod, prečo navrhovala žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov. Vykonaným dokazovaním vznikli pochybnosti tak z právneho, skutkového a finančného hľadiska a tým aj rozporuplnosti v nárokoch zo strany žalobcov, ktoré sú predmetom tohto konania. Bolo preukázané, že presná výška škody v tomto konaní nebola zistená, resp. ustálená. Rovnako ako aj dôvod jej vzniku, existujúce nedoplatky, exekúcie, vedenie súdnych konaní na strane žalobcov sú toho len dôkazom. Bolo preukázané, že nemohlo dôjsť zo strany žalovanej k preberaniu finančných prostriedkov tak, ako sa to snažili poukázať žalobcovia, keďže bolo preukázané, že svoje záväzky si plnili buď osobne vo vzťahu k veriteľom cez príjmové doklady, alebo prostredníctvom vykonania platieb cez internetbanking jednou z manželiek jedného zo žalobcov. Preto nebolo absolútne preukázané, prečo by mali takýmto spôsobom zaťažovať žalovanú. O to viac keďže to nebolo ani predmetom jej povinnosti v zmysle zmluvného vzťahu. Je tak zrejmé, že nie je presne uvedená výška, ani dôvod súm, resp. nárokov, ktoré sú predmetom tohto konania. Z dôvodov právnej istoty žalovaná vznáša aj námietku premičania súm, ktoré sú predmetom tohto konania a to aj s poukazom na časové hľadisko vzniku škody a procesný postup žalobcov. S poukazom na pochybnú a nezodpovedanú otázku vzniku škody, kde prebiehajúce exekúcie, existencia nedoplatkov, neplnenie si svojich povinností dokladania účtovných dokladov samotní žalobcovia komplikovali aj vedenie samotného účtovníctva, čo potvrdil aj sám znalec v trestnom konaní, že nie je v jeho možnostiach presne určiť dlžnú sumu. Preto aj táto skutočnosť je dôvodom na spoluzodpovednosť žalobcov v otázke samotnej škody a jej výšky. Tak ako už skôr bolo uvedené, nebolo zodpovedaná v konaní otázka, na aký účel, resp. dôvod mali byť nosené finančné prostriedky v hotovosti k rukám žalovanej, keďže takmer všetky úhrady boli vykonávané cez banku. Je zrejmé, že množstvo exekúcií a súdnych konaní spôsobilo to, že množstvo finančných prostriedkov išlo na trovy, využíval sa účet manželky žalobcu v 2. rade a preto aj tieto skutočnosti, ktoré boli preukázané dávajú zmysel tomuto konaniu, aby bola presne ustálená výška škody, ktorú mala spôsobiť samotná žalovaná bez ohľadu na zodpovedanie viny v trestnom konaní. Vykonaným dokazovaním bolo poukázané na skutočnosť, že časť škody mohla vzniknúť aj v čase, kedy žalovaná bola vo vzťahu k žalobcom v pozícii pracovno-právneho vzťahu ako zamestnanec a preto je namiesto otázky limitácie škody a zodpovedanie tejto skutočnosti, ktoré by dávali dôvod na nepriznanie škody v rozsahu, v akom žiadajú v tomto konaní žalobcovia. Úprimnosť a serióznosť žalovanej pri tvrdeniach v tomto konaní bola preukázaná aj doložením CD nosiča a to nahrávky z trestného konania, kde tak v trestnom konaní ako aj v tomto konaní žalovaná neuznala škodu v rozsahu tak, ako o nej žiadajú žalobcovia. Žalovaná je toho názoru, že predmetom dokazovania zo strany žalobcov malo byť preukázanie dôvodu odovzdávania finančných prostriedkov žalovanej, na aký účel mali slúžiť a v akej výške. Preto nie je možné automaticky poukazovať na akési uznanie výšky škody z dôvodov, že došlo k uznaniu viny v trestnom konaní a takýto názor, resp. postup súdu by nemal platiť absolútne. Inak by civilné konanie stratilo na právnom význame ohľadom posudzovania a ustálenia výšky škody a jej vzniku. Čoho dôkazom sú aj samotné skutkové podstaty trestných činov, kde by mali byť splnené minimálne predpoklady a škoda by mala byť práve v tomto konaní ustálená presne. Keďže vykonaním dokazovania ani žalobcovia, ani znalec nevedeli určiť a ustáliť presnú výšku škody, ktorá mala byť predmetom tohto konania, je žalovaná toho názoru, že žalobcovia nevyužili všetky prostriedky procesného útoku, aby bez akýchkoľvek pochybností vedeli súd presvedčiť, aby im priznal náhradu škody v rozsahu, ktorá je predmetom ich žaloby. A preto žiadal žalobu zamietnuť a priznať im nárok na náhradu trov konania.

9. Na pojednávaniach súd vykonal dokazovanie výsluchom žalovanej a oboznámením listín a to: rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 12.04.2023 č.k. 1T/9/2014-657, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.07.2017 č.k. 1To/6/2017-420, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.05.2023 č.k. 10To/18/2023-676, uznesenie Okresného riaditeľstva PZ, odbor kriminálnej polície zo dňa 02.05.2013, sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 31.05.2013, uznesenie Okresného riaditeľstva PZ, odbor kriminálnej polície zo dňa 20.05.2013, sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 31.05.2013, zo spisu Okresného súdu Bardejov sp.zn. 1T/9/2014 najmä: zápisnicu o výsluchu svedka – poškodeného A. B. z 13.6.2013, zápisnicu o výsluchu svedka – poškodeného z 11.11.2013, zápisnicu o výsluchu svedka – poškodeného z 19.12.2013, zápisnicu o výsluchu svedka – poškodeného E. F. zo 14.7.2013, zápisnicu o výsluchu svedka – poškodeného z 23.12.2013, zápisnicu o hlavnom pojednávaní zo dňa 7.4.2014, zápisnicu zo dňa 8.3.2016, zápisnicu zo dňa 6.10.2016, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

10. Z rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 12.04.2023 č.k. 1T/9/2024-657 vyplýva, že žalovaná ako obžalovaná bola uznaná za vinnú, že

1/ ako zodpovedná osoba podnikateľského subjektu G. D. – MASSI, so sídlom D., I. C. F. XX, IČO: 37 581 082 v Bardejove v čase od roku 2009 do apríla 2012 z dôvodu vedenia účtovníctva pre firmu E. F. – B., so sídlom D., I. H. F. X, IČO: 40294544, prevzala od E. F. – B. za uvedené obdobie finančné prostriedky za účelom vykonania úhrad odvodov do sociálnej poisťovne, zdravotných poisťovní a daňovému úradu v celkovej výške 24.000,00 Eur, pričom tieto finančné prostriedky do určených organizácií neodviedla, ale použila pre vlastnú potrebu, čím firme E. F. – B. svojim konaním spôsobila škodu vo výške 24.000,00 Eur,

2/ ako zodpovedná osoba podnikateľského subjektu G. D. – MASSI, so sídlom D., I. C. F. XX, IČO: 37 581 082 v presne neuvedenej dobe od mesiaca október 2011 do mesiaca apríl 2012 v Bardejove z dôvodu vedenia účtovníctva pre firmu A. B. s miestom podnikania D., I. C. F. XX, IČO: 41553641, vykonávaného na základe zmluvy o vedení účtovníctva, po predchádzajúcej ústnej dohode postupne prevzala za uvedené obdobie od A. B., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom D., I. C. F. XXX/XX, finančné prostriedky za účelom vykonania úhrad splatnej DPH, daňovému úradu za tretí a štvrtý štvrtrok roku 2011 v celkovej výške 5.300, 55 Eur, pričom splatnú DPH však neuhradila, ale prevzaté finančné prostriedky použila pre vlastnú potrebu, čím podnikateľskému subjektu A. B. s miestom podnikania D., I. C. F. XX, IČO: 41553641, svojim konaním spôsobila škodu vo výške 5.300,55 Eur,

teda prisvojila si cudziu vec, ktorá jej bola zverená a činom uvedeným v odseku 1 spôsobila väčšiu škodu, čím spáchala pokračujúci prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona. Za to jej bol uložený podľa § 213 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. d/, j/, l/ Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 /šiestich/ mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona výkon uloženého trestu podmienene odkladá. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 12 /dvanásť/ mesiacov. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodených firmu E. F., so sídlom D., H. X, IČO: 40 294 544, firmu A. B., s miestom podnikania D., C. XX, IČO: 41 553 641 s ich nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces. Uvedený rozsudkom nadobudol právoplatnosť dňom 12.04.2023.

11. Z uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.05.2023 č.k. 10To/18/2023-676 vyplýva, že o odvolaniach obhajcu obžalovanej a poškodených E. F. a A. B. proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp.zn. 1T/9/2024 zo dňa 12.04.2023 rozhodol tak, že podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zamietol odvolanie obhajcu obžalovanej a odvolanie poškodených. Uvedené rozhodnutie bolo doručené právnenému zástupcovi poškodených dňa 18.07.2023.

12. Podľa § 137 CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

a) splnení povinnosti,

b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo

d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

13. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

14. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

15. Podľa § 193 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „C.s.p.“), súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

16. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

17. Podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

18. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

19. Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

20. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

21. Podanou žalobou podľa § 137 písm. a) C.s.p. sa žalobca v 1. rade domáhal voči žalovanej zaplata sumy 5.300,55 Eur a žalobca v 2. rade sa domáhal voči žalovanej zaplata sumy 24.000,00 Eur a to titulom náhrady škody, ktorá im mala vzniknúť konaním žalovanej. Zo skutkových okolností opísaných žalobcami v žalobe a preukázaných vykonaným dokazovaním, súd po právnej stránke dospel k záveru, že žalobcovia sa voči žalovanej domáhajú náhrady škody v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd poznamenáva, že vyslovil nesúhlas s postúpením sporu z upomínacieho súdu, t.j. Okresného súdu Banská Bystrica, keďže mal pôvodne za to, že v danom prípade sa jedná o obchodnoprávny spor a kauzálnie príslušným súdom na konanie jej Okresný súd Prešov, ako kauzálnie príslušný na prejednanie obchodnoprávných sporoch v obvode Krajského súdu v Prešove. Vzhľadom k tomu, bola vec predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení zo dňa 27.08.2024 sp.zn. 1Ndc/17/2024 (č.l. 88 spisu) konštatoval, že v predmetnom spore nejde o obchodnoprávny spor. Zároveň z rozsudku Okresného súdu Bardejov 12.04.2023 č.k. 1T/9/2014-657 vyplýva, že žalovaná bola uznaná za vinnú z prečinu neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona a to na skutkovom základe, že v období mája 2010 až marca 2012, resp. mája 2010 až decembra 2011, neoprávnene poskytovala služby vo vedení účtovníctva, čím neoprávnene podnikala. S poukazom na uvedené, súd po právnej stránke dospel k záveru, že žalobcovia sa voči žalovanej domáhajú náhrady škody v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka.

22. Pre možnosť skonštatovania vzniku občiansko-právnej zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka musia byť splnené štyri základné predpoklady a to: 1./ protiprávny úkon, 2./ vznik škody, 3./ príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody a 4./ zavinenie. Pre vznik zodpovednosti za škody musia byť uvedené predpoklady splnené kumulatívne. Pre vznik občiansko-právnej zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 427 Občianskeho zákonníka musia byť kumulatívne splnené iba prvé tri predpoklady.

23. V prvom rade súd poukazuje na ustanovenie § 193 C.s.p., v zmysle ktorého je súd v civilnom sporovom konaní viazaný rozhodnutím súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalovaná bola rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 12.04.2023 č.k. 1T/9/2014-657 právoplatne uznaná vinnou, že spáchala pokračujúci prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

24. Žalovaná s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, ako aj staršiu judikatúru R 27/1977 a R 22/1979 zastávala názor, že konajúci civilný súd nie je viazaný výškou škody zistenou trestným súdom v trestnom konaní a to ani v prípade, ak je výška škody kvalifikovaným znakom skutkovej podstaty trestného činu. Žalobcovia zastávali opačný názor, teda, že civilný súd je v tomto konaní viazaný rozhodnutím trestného súdu aj čo do výšky škody, ktorú mala žalovaná protiprávnym konaním, za ktorý bola trestnoprávne odsúdená, spôsobiť žalobcom ako poškodeným.

25. Súd s poukazom na znenie ustanovenia § 193 C.s.p. dospel k záveru, že pokiaľ trestný súd vo výroku odsudzujúceho rozsudku ustáli, že následkom spáchania trestného činu je vznik škody v určitej výške, je civilný súd povinný takto zistené závery trestného súdu v celom rozsahu rešpektovať. Civilný súd je teda viazaný minimálnou výškou škody zistenou v trestnom konaní, pričom v civilnom sporovom konaní môže zisťovať iba škodu vyššiu než bola ustálená v odsudzujúcom rozsudku. Uvedený právny záver je v súlade s ustálenou novšou rozhodovacou činnosťou najvyšších súdnych autorít, ktorými je konajúci súd s poukazom na Článok 2 ods. 1 C.s.p. viazaný.

26. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že civilný súd je v konaní o náhradu škody viazaný výrokom právoplatného odsudzujúceho rozsudku, pričom výrok obsahuje právnu časť a skutkovú časť a práve skutková časť rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatel'a. V prípade, že došlo k spáchaniu trestného činu, ktorého kvalifikovaným znakom je vznik škodlivého následku či kvalifikovaná škoda, súčasťou skutkovej časti výroku je aj ustálenie naplnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, určenie kvalifikovanej škody a označenie poškodeného subjektu. Skutková časť výroku odsudzujúceho výroku deklaruje nielen zavinené protiprávne konanie páchatel'a, ale aj vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Ak by trestný súd nemal za preukázané naplnenie kvalifikovaného znaku vzniku škodlivého následku, nemohol by v odsudzujúcom rozsudku ustáliť, kto je páchatel'om – škodcom a kto poškodeným, v čom spočíva protiprávne konanie, škodu, príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, zavinenie škodcu.

27. V civilnom sporovom konaní si súd nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu. Pokiaľ je súčasťou skutkovej podstaty aj vznik škodlivého následku, je civilný súd viazaný nielen záverom trestného súdu o zavinenom protiprávnom konaní páchatel'a, ale aj o vzniku škody a existencii príčinnej súvislosti medzi zavineným protiprávnym konaním páchatel'a a spôsobenou škodou.

28. Žalovaná v konaní na podporu svojej argumentácie poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, k čomu súd zdôrazňuje, že Najvyšší súd Českej republiky nepatrí medzi najvyššie súdne autority v zmysle Článku 2 ods. 2 C.s.p. Ďalej žalovaná poukázala na rozhodnutia R 27/1977 a R 22/1979, pričom konajúci súd má za to, že uvedené staršie rozhodnutia sú už prekonané novšou judikatúrou a to napr. nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 24.04.2014, sp.zn. III. ÚS 507/2013, nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 23.11.011, sp.zn. I. ÚS 269/2011. Súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 507/2013 v ktorom uviedol „Ak teda okresný súd v trestnej veci sp. zn. 1 T 354/98 právoplatne (na základe potvrdenia krajským súdom v konaní sp. zn. 8 To 87/00) rozhodol o tom, že sťažovateľka spáchala trestný čin sprenevery, potom záväznosť jeho rozsudku pre súdy v civilnom konaní podľa § 135 ods. 1 OSP znamená aj záväznosť v otázke naplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty predmetného trestného činu, teda existencie protiprávneho konania sťažovateľky, vzniku škodlivého následku a príčinnej súvislosti medzi nimi.“ a taktiež „Ak za daných okolností krajský súd i najvyšší súd v konaní o náhradu škody vychádzali zo skutkových a právnych záverov plynúcich zo súvisiacej trestnej veci, nemožno podľa názoru ústavného súdu ich postoj nič vyčítať, pretože podľa § 135 ods. 1 OSP závery z trestného konania boli civilné súdy povinné rešpektovať. Uvedený záver by dokonca platil aj v prípade, že by sa v civilnom sporovom konaní krajský súd a najvyšší súd so závermi z trestnej veci nestotožňovali. Ústavný súd konštatuje, že

samotný odkaz krajského súdu i najvyššieho súdu na právny a skutkový základ meritórneho rozhodnutia v súvisiacej trestnej veci je v okolnostiach sťažovateľkinho prípadu postačujúci pre odôvodnenia záveru o protiprávnosti konania sťažovateľky pri zabezpečovaní plnenia odvodových povinností žalobcu a o spôsobilosti takého konania viesť ku vzniku škody.“ Konajúci súd sa s uvedenými právnymi závermi ústavného súdu ohľadne rozsahu viazanosti civilného súdu odsudzujúcim trestným rozsudkom stotožňuje a v celom rozsahu naň odkazuje.

29. Na podporu záveru o viazanosti trestným rozsudkom v zmysle § 193 C.s.p. súd odkazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.02.2024 sp.zn. 7Cdo/208/2021, v ktorom najvyšší súd uviedol „43. Preto ak žalovaní až v civilnom konaní namietajú, že škoda žalobkyni vzniknúť nemohla, pretože „zvýhodnení“ veritelia mali svoje pohľadávky zabezpečené záložným právom na predmete kúpy, resp., že sa jednalo o zabezpečených veriteľov, mali tieto skutočnosti tvrdiť a preukazovať už v trestnom konaní (bližšie pozri bod 40). Obrana žalovaných v tomto smere použitá až v civilnom konaní, nemohla žalovaným privodiť priaznivejšie rozhodnutie, práve pre viazanosť civilného súdu trestným rozsudkom..“

30. S poukazom na vyššie uvedené, pokiaľ ide o prvý predpoklad občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, tak s poukazom na § 193 C.s.p. je zrejmé, že súd v tomto konaní je viazaný rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 12.04.2023 č.k. 1T/9/2014-657, právoplatným dňom 12.04.2023, a na jeho základe je viazaný tým, že žalovaná ako obžalovaná v uvedenom právoplatne ukončenom trestnom konaní sa dopustila protiprávneho konania, a síce pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ ako zodpovedná osoba podnikateľského subjektu G. D. – MASSI, so sídlom D., I. C. F. XX, IČO: 37 581 082 v Bardejove v čase od roku 2009 do apríla 2012 z dôvodu vedenia účtovníctva pre firmu E. F. – B., so sídlom D., I. H. F. X, IČO: 40294544, prevzala od E. F. – B. za uvedené obdobie finančné prostriedky za účelom vykonania úhrad odvodov do sociálnej poisťovne, zdravotných poisťovní a daňovému úradu v celkovej výške 24.000,00 Eur, pričom tieto finančné prostriedky do určených organizácií neodviedla, ale použila pre vlastnú potrebu, čím firme E. F. – B. svojim konaním spôsobila škodu vo výške 24.000,00 Eur,

2/ ako zodpovedná osoba podnikateľského subjektu G. D. – MASSI, so sídlom D., I. C. F. XX, IČO: 37 581 082 v presne neuvedenej dobe od mesiaca október 2011 do mesiaca apríl 2012 v Bardejove z dôvodu vedenia účtovníctva pre firmu A. B. s miestom podnikania D., I. C. F. XX, IČO: 41553641, vykonávaného na základe zmluvy o vedení účtovníctva, po predchádzajúcej ústnej dohode postupne prevzala za uvedené obdobie od A. B., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom D., I. C. F. XXX/XX, finančné prostriedky za účelom vykonania úhrad splatnej DPH, daňovému úradu za tretí a štvrtý štvrtrok roku 2011 v celkovej výške 5.300, 55 Eur, pričom splatnú DPH však neuhradila, ale prevzaté finančné prostriedky použila pre vlastnú potrebu, čím podnikateľskému subjektu A. B. s miestom podnikania D., I. C. F. XX, IČO: 41553641, svojim konaním spôsobila škodu vo výške 5.300,55 Eur, teda prisvojila si cudziu vec, ktorá jej bola zverená a činom uvedeným v odseku 1 spôsobila väčšiu škodu.

31. Skúmanie tohto protiprávneho konania žalovanej zo strany súdu v tomto prebiehajúcom sporovom konaní nebolo možné a jeho prípadne posúdenie inak, než to učinil trestný súd by odporovalo § 193 C.s.p. Z uvedeného plynie záver, že prvý predpoklad zodpovednosti za škodu a síce protiprávne konanie žalovanej v tomto konaní bol preukázaný.

32. Pokiaľ ide o vznik škody a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovanej a vznikom škody, tak súd konštatuje, že z trestného rozsudku vyplýva, že žalovaná mala svojim protiprávnym konaním spôsobiť žalobcovi v 1. rade škodu vo výške 5.300,55 Eur a žalobcovi v 2. rade vo výške 24.000,00 Eur. Uvedená škoda pozostávala z finančných prostriedkov, ktoré žalovaná ako zodpovedná osoba prevzala od žalobcu v 1. rade vo výške 5.300,55 Eur za účelom vykonania úrad splatnej DPH daňovému úradu, pričom splatnú DPH neuhradila, ale prevzaté finančné prostriedky použila pre vlastnú potrebu, čím svojim konaním žalobcovi v 1. rade spôsobila škodu vo výške 5.300,55 Eur. Vo vzťahu ku žalobcovi v 2. rade žalovaná ako zodpovedná osoba prevzala od neho finančné prostriedky vo výške 24.000,00 Eur za účelom vykonania úhrad odvodov do Sociálnej poisťovne, zdravotných poisťovní a daňovému úradu, pričom prostriedky neodviedla, ale požila pre vlastnú potrebu, čím žalobcovi v 2. rade svojim konaním spôsobila škodu vo výške 24.000,00 Eur. Súd s poukazom na viazanosť trestným rozsudkom podľa § 193 C.s.p. konštatuje, že s poukazom na jej skutkovú vetu mal preukázaný vznik škody u žalobcu v 1. rade vo výške 5.300,55 Eur a u žalobcu v 2. rade vo výške 24.000,00 Eur a zároveň, že uvedená škoda

žalobcom vznikla protiprávnym konaním žalovanej, ktorá od žalobcov prevzala finančné prostriedky za účelom vykonania úhrad odvodov, resp. dane, avšak použila ich pre vlastnú potrebu.

33. Posledným predpokladom zodpovednosti za škodu je preukázanie existencie zavinenia škodcu, t.j. žalovanej. I toto zavinenie na strane žalovanej bolo v konaní preukázané, keďže táto bola právoplatne odsúdená za úmyselný trestný čin, ktorý spočíval v prisvojení si cudzej veci, ktorá jej bola zverená a teda zavinenie minimálne v podobe nepriameho úmyslu na jej strane bolo dané, keďže toto je imanentnou súčasťou skutkovej podstaty trestného činu, bez ktorej by k jej odsúdeniu v rámci trestného konania nebolo možné.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené, mal súd za preukázané, že žaloba voči žalovanej o zaplatenie náhrady škody žalobcovi v 1. rade vo výške 5.300,55 Eur a voči žalobcovi v 2. rade vo výške 24.000,00 Eur je v celom rozsahu dôvodná.

35. Súd sa ďalej musel vysporiadať s námietkou premlčania vznesenou žalovanou, ktorá však nebola bližšie skutkovo a právne odôvodnená.

36. Premlčanie práva na náhradu škody upravuje § 106 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, t.j. v subjektívnej premlčacej dobe, najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla, pričom to neplatí, ak ide o škodu na zdraví (bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia), t.j. v objektívnej premlčacej dobe.

37. Pokiaľ ide o plynutie práva žalobcu v 1. rade na náhradu škody ohľadne subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, tak zo zápisnice o výsluchu svedka – poškodeného zo dňa 21.05.2013 vyplýva, že žalobca v 1. rade sa o vzniku škody dozvedel niekedy v mesiaci apríl 2012 (v období pred veľkonočnými sviatkami roku 2012), teda najneskôr od 01.05.2012 mu začala plynúť subjektívna premlčacia doba, pričom nárok na náhradu uvedenej škody si v trestnom konaní uplatnil dňa 21.05.2013, ako to vyplýva zo zápisnice z jeho výsluchu. Teda uvedeným dňom premlčacia doba spočívala v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka a táto začala plynúť, až po tom, čo Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 17.05.2023 doručeným právnenému zástupcovi poškodeného dňa 18.07.2023, zamietol odvolanie poškodených proti výroku o náhrade škody v trestnom rozsudku Okresného súdu Bardejov, ktorým boli poškodení odkázaní na civilný proces, teda dňom 19.07.2023 mu opätovne začala plynúť. Civilná žaloba na náhradu škody bola žalobcom následne podaná dňa 26.10.2023. Žalobcovi v 1. rade teda plynula subjektívna premlčacia doba od 01.05.2012 do 21.05.2013 (12 mesiacov a 21 dní) a potom od 19.07.2023 do 26.10.2023 (3 mesiace a 8 dní). Z uvedeného vyplýva, že žalobca v 1. rade si nárok na náhradu škody uplatnil počas plynutia subjektívnej premlčacej doby.

38. Pokiaľ ide o trojročnú objektívnu premlčaciu dobu, tak táto začala žalobcovi v 1. rade najskôr v časti škody plynúť od 01.11.2011, keďže ku vzniku časti škody došlo už v mesiaci október 2011 a plynula do 21.05.2013 (t.j. 16 mesiacov a 21 dní), keď si nárok na náhradu škody uplatnil v trestnom konaní a potom pokračovala po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove od 19.07.2023 do 26.10.2023 (3 mesiace a 8 dní), t.j. žalobcovi v 1. rade neuplynula ani objektívna trojročná premlčacia doba. Námietka premlčania vznesená žalovanou voči žalobcovi v 1. rade je v celom rozsahu nedôvodná.

39. Pokiaľ ide o žalobcu v 2. rade, ten si nárok na náhradu škody uplatnil v trestnom konaní dňa 24.09.2012 ako to vyplýva zo zápisnice o výsluchu svedka – poškodeného z uvedeného dňa. Zároveň poukázal na výsluch svojej manželky, ktorá mala presne opísať ako k odovzdávaniu finančných prostriedkov žalovanej dochádzalo. Zo zápisnice z výsluch svedka – manželky žalobcu v 2. rade G. F. zo dňa 16.07.2012 vyplýva, že žalovanej odovzdala finančné prostriedky takto: v mesiaci marec 2009 sumu 1.700,00 Eur, v mesiacoch apríl až december 2009 po 1000,00 Eur, v mesiaci január 2010 sumu 400,00 Eur, v mesiaci marec 2010 sumu 500,00 Eur, v mesiaci apríl 2010 sumu 100,00 Eur, v mesiaci máj 2010 sumu 800,00 Eur, v mesiaci jún 2010 sumu 800,00 Eur, v mesiaci júl 2010 sumu 500,00 Eur, v mesiaci august 2010 sumu 650,00 Eur, v mesiaci september 2010 sumu 500,00 Eur, v mesiaci november 2010 sumu 500,00 Eur, v mesiaci december 2010 sumu 1.000,00 Eur, v mesiaci január 2011 sumu 700,00 Eur, v mesiaci február 2011 sumu 400,00 Eur, v mesiaci marec 2011 sumu 1.500,00 Eur, v mesiaci apríl 2011 sumu 1.000,00 Eur, v mesiaci máj 2011 sumu 850,00 Eur, v mesiaci jún 2011 sumu 1.000,00 Eur, v mesiaci júl 2011 sumu 1.000,00 Eur, v mesiaci august 2011 sumu 900,00 Eur, v mesiaci september

2011 sumu 1.000,00 Eur, v mesiaci október 2011 sumu 450,00 Eur, v mesiaci november 2011 sumu 1.000,00 Eur, v mesiaci december 2011 sumu 1.000,00 Eur, v mesiaci január 2012 sumu 900,00 Eur, v mesiaci február 2012 sumu 1.000,00 Eur, v mesiaci marec 2012 sumu 1.200,00 Eur, pričom celkovo mala odovzdať žalovanej sumu 30.750,00 Eur, z ktorej si žalovaná ponechala sumu 24.000,00 Eur.

40. Pokiaľ ide o subjektívnu dvojročnú premlčaciu dobu, tak zo zápisnice o výsluchu svedka – poškodeného zo dňa 24.09.2012 vyplýva, že žalobca v 2. rade sa o vzniku škodu dozvedel niekedy v apríli 2012, teda najneskôr od 01.05.2012 mu začala plynúť subjektívna premlčacia doba, pričom nárok na náhradu uvedenej škody si v trestnom konaní uplatnil dňa 24.09.2012, ako to vyplýva zo zápisnice z jeho výsluchu. Teda uvedeným dňom premlčacia doba spočívala v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka a táto začala plynúť, až po tom, čo Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 17.05.2023 doručeným právnomu zástupcovi poškodeného dňa 18.07.2023, zamietol odvolanie poškodených proti výroku o náhrade škody rozsudku Okresného súdu Bardejov, ktorým boli poškodení odkázaní na civilný proces. Teda žalobcovi v 2. rade plynula subjektívna premlčacia doba od 01.05.2012 do 24.09.2012 (t.j. 4 mesiace a 24 dní) a potom od 19.07.2023 do 26.10.2023 (3 mesiace a 8 dní). Z uvedeného vyplýva, že žalobca v 2. rade si nárok na náhradu škody uplatnil počas plynutia subjektívnej premlčacej doby.

41. Pokiaľ ide o trojročnú objektívnu premlčaciu dobu, tak táto začala žalobcovi v 2. rade samostatne plynúť ohľadne jednotlivých súm, ktoré boli žalovanej v období od marca 2009 do marca 2012 postupne poskytované. Ohľadne finančných prostriedkov poskytnutých v mesiaci marec 2009 v sume 1.700,00 Eur začala premlčacia doba plynúť najneskôr od 01.04.2009, ohľadne finančných prostriedkov poskytnutých v mesiaci apríl 2009 v sume 1.000,00 Eur začala premlčacia doba plynúť najneskôr od 01.05.2009, ohľadne finančných prostriedkov poskytnutých v mesiaci máj 2009 v sume 1.000,00 Eur začala plynúť najneskôr od 01.06.2009 a tak postupne ďalej ohľadne ďalších finančných prostriedkov, ktoré žalovaná prevzala. Tieto premlčacie doby ohľadne jednotlivých súm plynuli až do 24.09.2012, keď si nárok na náhradu škody uplatnil žalobca v 2. rade v trestnom konaní a potom pokračovali po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove od 19.07.2023 do 26.10.2023, (3 mesiace a 8 dní).

42. Vzhľadom k vyššie uvedenému, keďže žalobcovi v 2. rade po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove o odvolaní proti výroku o náhrade škody do podania civilnej žaloby na súd uplynuli 3 mesiace a 8 dní, tak premlčané sú finančné prostriedky, pri ktorých od prvého dňa, kedy sa ich náhrady mohol domáhať žalobca v 2. rade do uplatnenia náhrady škody v trestnom konaní uplynulo maximálne 32 mesiacov a 22 dní (32 mesiacov a 22 dní + 3 mesiace a 8 dní = 36 mesiacov). Keďže žalobca v 2. rade si nárok na náhradu škody v trestnom konaní uplatnil dňa 24.09.2012, objektívna premlčacia doba uplynula u finančných prostriedkov poskytnutých žalovanej v mesiaci marec 2009 v sume 1.700,00 Eur a ďalej v mesiacoch apríl až december 2009 po 1.000,00 Eur. Prvá nepremľaná je suma poskytnutá žalovanej v mesiaci január 2010, u ktorej začala plynúť žalobcovi premlčacia doba od 01.02.2010, a do uplatnenia náhrady škody v trestnom konaní uplynulo iba 31 mesiacov a 24 dní a po rozhodnutí Krajského súdu 3 mesiace a 8 dní, t.j. menej ako 3 roky. Z uvedeného vyplýva, že nepremľané sú sumy finančných prostriedkov, ktoré žalovaná prevzala v období od januára 2010 do marca 2012 v celkovej výške 19.650,00 Eur. Námetka premlčania vznesená žalovanou je vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade dôvodná v rozsahu 4.350,00 Eur, ktoré žalovaná prevzala ešte v období roka 2009.

43. S poukazom na vyššie uvedené súd prvým výrokom vyhovel žalobe žalobcu v 1. rade v celom rozsahu a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 5.300,55 Eur. Zároveň súd vyhovel žalobe žalobcu v 2. rade, avšak iba čiastočne a teda uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi v 2. rade sumu 19.650,00 Eur a v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu v 2. rade zamietol vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania.

44. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

45. Podľa § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

46. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

47. Žalobca v 1. rade mal v predmetnom konaní plný úspech v spore, preto súd postupom podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. priznal žalobcovi v 1. rade voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

48. Žalobca v 2. rade sa v predmetnom konaní domáhal voči žalovanej zaplattenia sumy 24.000,00 Eur, pričom úspech mal v časti o zaplattenie 19.650,00 Eur, t.j. v rozsahu 81,87 % a neúspech v rozsahu 18,13 % (4.350,00 Eur). V zmysle § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. súd priznal úspešnejšiemu žalobcovi v 2. rade voči žalovanej nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 63,74 % (81,87 % - 18,13 %).

49. O samotnej výške týchto trov konania bude v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Bardejov, v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Podľa ust. § 365 ods.1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).